

4. Literární klání v žánrech
Fantasy, sci-fi a horor

Sborník oceněných prací

Městská knihovna v Českém Krumlově

2021

Obsah

Kategorie do 15-ti let – próza

1. místo	Hana Kubeczková – Parazit jménem Radmila	3
2. místo	Jana Adamcová – Srdcová královna	7
3. místo	Nicole Snížek – Zvrat	15

Kategorie do 15-ti let – poezie

Zvláštní ocenění	Štěpán Hroneš – Dračí doupě	20
------------------	-----------------------------------	----

Kategorie 15+ – próza

1. místo	Lukáš Kos – Bene mori	22
2. místo	Pavla Mikušová – Věšák	27
3. místo	Filip Richter – Návrat arcimága	34
Zvláštní ocenění	Tomáš Vorobok – Pouliční lampy	41

Kategorie 15+ – poezie

Zvláštní ocenění	David Hartmann – Velryba všedního dne	45
------------------	---	----

1. kategorie

próza autorů do patnácti let

Hana Kubeczková

Parazit jménem Radmila

„Jsou prý zničení. Tak kdo je zničil? Řekni mi, kdo to udělal. Já se o něj postarám. Zabiju ho, utrhám mu končetiny a dám je sežrat psovi! Jen mi řekni to jméno!“

Jakub procházel ordinací jako lev v kleci. Nedokázaly jej uklidnit ani těžké kapky deště bubnující na střechu.

„Tak co?!“ rozhodil bezradně rukama, „co mi k tomu povíš?!“

Eliška seděla na stole s širokým úsměvem na rtech.

„Brácha, díváš se na celou věc příliš komplikovaně. A taky se tím moc trápíš. Pár lidí má problém, a co? Tvůj problém to není.“

Jakub nevěřicně zavrtěl hlavou.

„To už nejsou lidé. Jsou to jen schránky, jen těla, která se vlečou svými dřívějšími životy bez duší a beze smyslu. Něco se musí stát, Eliško. Někdo to musí zastavit.“

„Řekni mi, kdo ti namluvil, že to musíš být zrovna ty.“

Eliška seskočila ze stolu a pevně jej objala, avšak Jakub se od ní odvrátil.

„Nemám moc času, takže bych ho neměl ztrácet objímáním.“

Bez dalších slov vyšel z ordinace a zamířil do malého nemocničního parku.

Pracoval jako psycholog již léta, avšak ani jednou za svou kariéru se nesetkal s něčím tak zlověstným.

Osoby, jejichž mysl se ze dne na den obrátila naruby. Začali vidět výjevy, slyšeli hlasy a znenadání byli sebedestruktivní. Jejich povahy se staly pravým opakem toho, jak působili dříve.

Původně jich bylo deset, když však sedm spáchalo sebevraždu, zůstali tři.

Jakub si s nimi nevěděl rady.

Málokdy mu odpovídali na otázky, a když ano, jejich slova nedávala smysl.

„Mám toho dost!“

Eliška vyběhla z budovy a posadila se na lavičku vedle Jakuba.

Když nereagoval, prudce jej kopl do nohy.

„Víš co? Ty se potřebuješ odreagovat. Jdi na rande. Máš přece někoho na seznamce, ne?“

Jakub konečně vzhlédl a chytil se za hlavu.

„Rande? Teď? Říkal jsem, že nemám čas.“

„Máš. Vezmu za tebe pár pacientů. Mazej, zasloužíš si odpočinek a nějakou příjemnější konverzaci, než povídání o sebevraždách nebo výjevech.“

To musel Jakub uznat.

Když se vrátil domů, poslal zprávu několika ženám ze seznamky, vyčkáváje, zda má alespoň některá z nich dobrý vkus.

Jako první odpověděla Radmila.

Radmila...to jméno přišlo Jakubovi divné, možná i trochu povědomé, ovšem jaksi vzdáleně.

Oblékl si tedy tmavě modré sako a zamyšleně vyšel z domu.

"O půl šesté před kavárnou", napsala Radmila.

Jakub se podíval na hodinky. Za pět minut půl šesté.

Copak si někdo sjednává schůzky, na které nemá ani čas se připravit?

Nastoupil do tramvaje a posadil se k oknu.

Radmila. To jméno je zkrátka podivné.

Jakub z něj neměl dobrý pocit. Stále měl potřebu si jej v hlavě opakovat, pořád dokola.

Radmila. Radmila, Radmila, Radmila.

„Je to jen jméno,“ zašeptal pro sebe, „jen jméno.“

Vystoupil na zastávce před kavárnou.

Průhledným sklem pohlédl dovnitř.

U jednoho stolu zde vskutku seděla mladá žena s černými vlnitými vlasy -
Radmila.

Jakub nabyl dojmu, že ji odněkud zná, a ten dojem jej iritoval.

Vstoupil do budovy, míříc k jejímu stolu.

„Dobrý den. Já jsem Jakub. A vy budete..“

Nebyl schopen to jméno vyslovit. Jako by mu někdo zauzloval jazyk, v tu chvíli se zasekl a nebyl schopen větu dokončit.

„Radmila.“

Radmila se tajemně usmála, skenujíc jej zkoumavým pohledem.

Pokusil se udělat to samé, avšak nešlo mu to. Zkrátka se v ní nevyznal.

„D..dáme si kávu?“

„Rozhodně.“

Radmila si objednala šálek turecké kávy.

Jakub se opět rozhodl její kroky kopírovat, proto udělal totéž, přestože tuto kávu nenáviděl.

„Povězte mi něco o sobě...o své minulosti,“ vypravil ze sebe po dalších pěti minutách ticha.

„Mám vytríbený vkus, co se týče vztahů. Chodila jsem s Martinem Novákem, tím fotbalistou, poté s Pavlínou Machovou, modelkou, a také Květoslavem Zeleným, slavným zahradníkem.“

Martin Novák. Pavlína Machová. Květoslav Zelený.

Vždyť to jsou jména tří pacientů, kteří jsou stále ještě naživu...

Jakuba zamrazilo. Radmila věděla, proč to říká. Dala mu jasnou náповědu, nasměřovala jej k sobě.

Zamračil se na ni a ona se sladce usmála.

„Chtěl byste vidět, kde žiju, Jakube? Mám krásný dům.“

Jakub přikývl. Neměl na výběr.

Pokud by tato návštěva měla pro jeho případ smysl, což Radmila nepochybně chtěla, nemohl ji odmítnout.

...

Příští den dorazil Jakub do ordinace zamýšlený, skoro až zádumčivý.

Posadil se ke stolu a uvařil si tureckou kávu.

„Kde jsi byl celou noc?“ zeptala se Eliška, právě přicházející do ordinace.

„U Radmily,“ hlesl Jakub.

„Takže máš novou holku?“

Nová holka. Radmila. Ta krásná černovláska, která si jej omotala kolem prstu.

Se kterou strávil noc.

„Brzy skončím jako ostatní...jako naši pacienti..“

Eliška mu vlepila prudkou facku.

„Prober se! Co je s tebou?!“

„Vezmi si papír a zapisuj, co říkám.“

Jakub se z okna zahleděl na zašedlé nemocniční budovy.

„Dne 18. října jsem já, Jakub Chudý, učinil následující objev. Bude mě sice stát život, ale věřím, že přijde někdo, kdo celou věc ukončí. Prosím, zabijte Radmilu Němcovou. Izolujte ji od lidí. Sleduji z okna obrysy města, vidím však její tvář. Zabijte Radmilu. Zbavte se jí. Prosím na kolenou.“

Eliška roztrhla papír a objala Jakuba. Jemně s ním zatřásla.

„Ty už jsi tomu přišel na kloub? Co mám tedy říct pacientům?“

„Řekni jim, ať spáchají sebevraždu. Můžeš jim půjčit moji zrezivělou žiletku.“

Jakub vyšel ven z nemocniční budovy.

Mířil až za město, do lesa.

Uvázal si oprátku a našel dobrý strom.

Netušil, že příští den se bude nad jeho tělem sklánět zkrvavený tvor požírající jeho vnitřnosti společně s šálkem turecké kávy. Parazit. Tvor jménem Radmila.

Radmila, Radmila, Radmila...

(Věnováno mému psychologovi)

Jana Adamcová

Srdcová královna

Část první, Srdcová královna

V hospodě U Noela se jako každý večer scházely nejrůznější existence z malého města. V zastrčeném koutě seděli u poplivaného stolu karbaníci. Hráli poker jako každý jiný den, ohmatané karty byly polité pivem, které U Noela teklo proudem bez ohledu na věk. Celá scéna vypadala obyčejně až nudně, nic nového pod sluncem. Dnešní večer byl však neobyčejný.

Do hospody vešel mladý pár. Krásná žena v krvavě rudých šatech, které jí sahaly do půli bílých, pevných stehů si prohlédla lokál nedůvěřivým pohledem. Přes rameno měla přehozené černé sako, držela ho dvěma prsty. Potřásla krátkým mikádem, levou polovinu vlasů (včetně části ofiny) měla nabarvenou na červenou, jejíž odstín byl stejný jako barva jejích šatů. Zbytek pramenů byl černý. Po jejím boku stál vysoký muž v černých kalhotách, bílé košili (horní dva knoflíčky měl rozepnuté), přes levé předloktí měl složené černé sako. Do očí mu padaly vlny hnědých vlasů. Hospoda ztichla. Hudba dál hrála z mizerného gramofonu, ale dva stydlivé páry, které se dosud ploužily po parketě v pokulhávajícím rytmu valčíku, zůstaly stát. Všichni je sledovali, když se usadili k baru na vysoké stoličky poblíž karbaníků. Vypadali tak dokonale, dva mladí krásní a zámožní přišli do zaplivaného pajzlu pít víno. Jeden by skoro řekl, že jsou to upíři. Vypadali jako chodící klišé.

„Příště jdeme někam, kde chlapům nespadne brada do piva při pohledu na tvé šaty," řekl muž a poručil si vodku s tonikem pro sebe a suché martini pro dámu. Ta jen zhnuseně přejela prstem po zaprášeném barovém pultu a zamračila se. „Očividně jsme žhavá novinka," konstatovala hlasem jemným

jako samet, každé slovo bylo polaskáním sluchového ústrojí. Zadívala se na skleničku na martini, byly na ní mastné otisky prstů a dno pokrývala tenká vrstva usazeniny. Nakrčila nos. Její partner uchopil mezi dlouhé prsty útlou sklenici s alkoholem, na stěnách byl jemný povlak. „Očividně ne až tak žhavá, to by nám umyli sklenice," opáčil. Barman, pokud se tak dá nazývat někdo, kdo nedbá na čistotu, zrudl. Stará žena, nejspíš učitelka na penzi a alkoholička, si odkašlala a s až usvědčujícím nadšením se dala do hovoru s mladým motorkářem, který seděl u vedlejšího stolu. Bylo nanejvýš jasné, že normálně by s někým takovým neztratila ani půl slova.

Hospoda pomalu nabývala původní hlasitosti, všichni však koutkem oka sledovali mladý pár. Karbaníci mlátili kartami do lepkavé desky stolu. „Pas," ozvalo se. Starý muž s šedým plnovousem odhodil karty na stůl. Jeden z jeho spoluhráčů následoval jeho příkladu. Zbylí dva vyložili karty na stůl. „Flush," řekl opatrně jeden. „Smůla, pánové, full house," zašklebil se druhý a přitáhl si malou hromádku peněz.

Žena u baru se dál mračila, střídavě na zed' s vycpanými hlavami zvěře a jiných tvorů a na svou otlapkanou sklenici. Po dlouhém váhání se napila. Martini chutnalo celkem dobře. Její partner si prohlížel nehty. Sám se napil, už když výherce v pokeru hlásil full house. „Na zdraví," opáčil téměř bez zájmu, v jeho podání to znělo jaksi smyslně, i když to by od něj zněly i nadávky a plivance přistávající na tváři. Zaznívala v něm ironie. Jak může být něco takového zdravé, že? Představa špinavé sklenice a nápoje v ní, se se slovem zdraví moc neslučuje. Usmála se na něj, její úsměv byl možná výhružný, možná něco sliboval, žádný z návštěvníků lokálu si nebyl jist, která z možností to je a jestli to vůbec chtějí vědět. Valčík dohrál. Muž sedící vedle stolku s gramofonem vrátil jehlu na začátek. Rozezněla se ta samá mizerná nahrávka, jejíž rytmus neustále škobrtal, nesmyslně zrychloval a zpomaloval. Každému s hudebním sluchem, byť minimálním, musel ten chabý pokus o hudbu vadit. To ovšem nebyl případ ani jednoho z místních štamgastů, ani nepravidelných návštěvníků.

„Tančíte, slečno?“ zeptal se ženy u baru uhrovatý mladík s nesmělým výrazem. Ta se na něj podívala, povytáhla obočí. Muž vedle ní se k ní naklonil a přes její rameno chlapci sdělil: „Jen se mnou.“ Nabídl jí ruku, a když ji přijala, odvedl si ji na parket. Jejich saka zůstala na stoličkách napospas všem případným zlodějům a kapsářům. Mladík se zkroušeně odvěkl ke stolku, u kterého měl batoh s učením a sklenici limonády. Žena znuděně tančila se svým přítelem. „Nudím se,“ řekla a její hlas to tvrzení dokazoval. „Zahrajem si,“ nabídla mu. Usmál se. Valčík přeskočil do úplně jiné tóniny, neúmyslně, muž sebou cukl a odešel i se ženou zpět k baru. „Potřebují nové desky a gramofon.“ Přikývla.

„Dobrej gamec nikde neni,“ řekl hostinský, jehož ruměncem už zmizel. Pár se na něj zadíval. Jeho komentář nechali bez odpovědi. Muž vytáhl z kapsy kalhot bankovku a položil ji na pult. „Drobné si nechte,“ řekl kysele. Sebral obě saka a přeložil si je přes předloktí. Žena se natáhla pro sklenice a zamířila ke stolu v zastrčeném koutě. „Pánové,“ prohlásila a čtveřice karbaníků se na ni udiveně zadívala, jako jediní jim věnovali pozornost pouze při jejich příchodu. „Přidáte se, mladej pane?“ zahuhňal jeden s cigaretou mezi rty, byl to ten, který jako první pasoval, ženu napadlo, jestli si jí vůbec všiml, nebo vnímá jen muže za jejími zády, představila si, jak by asi vypadal, kdyby mu chytily vousy od žvára, které mu viselo z povislých úst. „Já nehraji, ale žena ano.“ Hosté nálevny překvapeně zamručeli, nikdo si nemyslel, že jsou manželé a vůbec nikdo nečekal, že ta mladá kráska hraje karty. Copak to nebylo pod její úroveň? Bridge, to ano, ale poker? A navíc s maloměstskou lůzou? Uhrovatý chlapec zblednul, motorkář si odfrkl a poplival učitelku, se kterou stále mluvil. „Prosím, madam,“ řekl druhý hráč. Její manžel přitáhl dvě židle a sedl si vedle své ženy.

Kráska vyhrála první hru. „Straight flush,“ zahlásila a vyložila pět srdcových karet. Jeden z mužů, nejmladší (bylo mu kolem šedesáti a v nazrhlém plnovous měl zbytky špaget), zamumlal větu, které nikdo nerozuměl, žena zachytila jen poklona. Nijak na to nereagovala. Rychle zamíchala karty a

rozdala je. Druhá hra dopadla zcela stejně. Hromádka peněz se před ní rychle hromadila. Všichni staří muži u stolu to považovali za začátečnické štěstí, krásčin muž však věděl svoje, stejně jako ona sama. Věděla, že následujících pět her bez švindlování vyhraje, pokaždé se srdcovými kartami. A měla pravdu, muži prohráli všechny peníze, které s sebou měli, ani na útratu jim nezbylo. „Poklona, madam, nic nám nezbulo... Hej, Noele, dej nám to teďka na sekyru?”

„Na sekyru nedávám,” odmítl je našťavaně hostinský. Mladá dvojice se mu pranic nelíbila, hlavně ta mladá dáma, které se nelíbily jeho trofeje a sklenice. Muži se začali zkroušeně šinout k místnímu starožitnému telefonu, aby zavolali svým manželkám. Žena je gestem zastavila a na stole nechala pár bankovek, karbaníci se usmáli a šli zaplatit vypitý alkohol.

Když ven na chladný vzduch vyšlo mladý pár, nikomu na tom nepřišlo nic podivného. Celá scéna byla pořád stejně nudná a obyčejná. Za nimi se ze dveří místního špinavého lokálu vyhnula partička vousatých karbaníků. „Pánové, něco mi dlužíte,” řekla žena, její hlas zněl nebezpečně. „Tu malou laskavost s vaší útratou mi můžete rovnou oplatit,” navrhla jim a usmála se. V její tváři nebylo téměř nic lidského. Karbaníci opatrně přikývli. Vytáhla čistý arch papíru. Záludně se usmála. Její muž jí položil ruku kolem pasu. Přitáhl si ji blíž k sobě. „Nudím se, broučku,” zašeptal a přitiskl jí už od pohledu měkké rty na krk. Natáhla k opilým karbaníkům ruku s papírem a z kapsy saka vytáhla drahou stříbrnou propisku se zlatým dekorem. Její úsměv se rozšířil.

„Prosím.”

Část druhá; Strážný anděl

Muži nejistě převzali propisku a naškrábali na papír své podpisy, sotva čitelné vlivem opilosti. Žena se usmála a společně se svým mužem odešla pryč.

Karbaníci se odpotáceli do svých domovů, kde na ně čekaly jejich staré, vrásčité manželky s dlouhým proslovem. Muži se neubránili srovnání svých vyvolených s atraktivní kráskou, která je obrala o všechny peníze. Když se jejich ženy otočily a odkráčely do ložnic hrdým krokem, připomnělo jim to, jak kráska mizela v tmavém městě. Povzdechli si, každý na jiném konci města. Dnes v noci je čekal jen gauč. Nikdo z nich se nevyspal, celou dobu se převraceli a budili se, tvrdá péra se pomalu provrtávala skrz povlak a píchala je přes silnou vrstvu tuku do žeber. Tu se ozvalo zavržení, tu zaštěkal pes na ulici. Poslední, co si karbaníci pamatovali, byla krásčina tvář, jak se k nim sklání, rty se otírá o jejich uši a šeptá zdánlivě nesmyslná slova.

Další večer se U Noela dveře netrhly. Bylo plno jako jindy. V zastrčeném koutě opět seděli karbaníci. Mladý student vysoké školy s uhyr seděl na tomtéž místě, na stůl se mu lepily poznámky z nejrůznějších zbytečných předmětů, na které se zapsal. Stará učitelka na penzi tentokrát seděla u baru, vedle ní se po dobré hodině objevil podsaditý stařík, který do sebe lil panáka za panákem a sem tam něco zahuhňal, byl to další obyčejný večer, která místní spodina i honorace strávila v nejrůznějších podnicích, ať už pochybných, či léty prověřených. Ženy čekaly, až se jejich miláckové vrátí z hospody nalítí jako slívy, aby je mohly seřvat a poslat na gauč (i když většina z nich skončila pod gaučem), místo do vyhřáté postele, kde by nebyli sami.

Někde na okraji městečka právě probíhala výměna nelegálního zboží, však to znáte, černé brýle, ošuntělé obleky a nejméně dva černé kufříky z kůže, v jednom pytlíky s heroinem, či jiným svinstvem a v druhém pěkný balík peněz, ať už dolarů, eur, či liber. Toto město bylo flexibilní, zákon se přizpůsoboval všem. Další den najdou na místě předání postřelené muže a z vazby jej propustí během dvou hodin za úplatek.

Vraťme se však k Noelovi. Karbaníci zaraženě koukali na své plné püllitry. Student frustrovaně zaklapl sešit se zápisky z ekonomiky a poručil si dvojitou whisky se sodou (můžeme jen hádat, zda věděl, do čeho jde, či do sebe chvíli na to házel svého prvního frťana v životě, pravdu nám už nepoví,

ale to předbíháme). Učitelka na penzi se na něj zamračila a prohodila krátkou a strohou větou ke svému společníkovi. Ten jí něco zahuhňal v odpověď a kopl do sebe dalšího panáka vodky.

V hospodě bylo stejné truchlivé ovzduší, jako včerejšího večera, hrál stejný kulhavý valčík, tančily stejné páry, bylo stejné těžké ticho. Do hospody vešla skupinka mladých dívek. Všechny se nesměle dívaly na hospodského a nervózně se zasmály, když na stůl práskl třemi sklenicemi. Sedly si na vysoké barové stoličky. Minisukně se jim vyhrnuly nebezpečně vysoko. Tolik se lišily od ženy, která před téměř čtyřiceti hodinami seděla na místě té nejhezčí z nich, ani jedna si nevšimla opatlaných sklenic, ani jedna nebyla zdaleka tak krásná. Muži u gramofonu spadla na zem prázdná láhev od rumu, když usnul. Návštěvníci sebou trhli, nějaký dobrák s vlasy zastřiženými na ježka mu ji položil na stolek vedle stojánku s deskami a poplácáním na tváře ho probudil. Noel si za pultem povzdechl a potřásl řídnoucími vlasy. Nad všemi se snášela ozvěna včerejší podivné návštěvy, která je včerejšího dne poctila svou přítomností, pocit méněcennosti, který v nich dokázali kráska a elegán vyvolat, však pomalu odezníval.

Karbaníci si rozdali lepkavé karty. Hra byla připravena. Muž, který očividně procházel krizí středního věku, se odvrátil od šachů, které měl rozehrané se svým přítelem ze střední a chvíli mžoural na třesoucí se ruce svírající vějíř karet. Figurky na šachovnici byly rozestavené, stejně jako všichni v celém městě. Každý měl své místo, svou úlohu, kterou měl plnit v případě potřeby, hra mohla začít. Jeden z karbaníků se pokřižoval, slíbil, že hned v neděli zajde ke zpovědi a prosil svého anděla strážného, aby nad ním držel ochrannou ruku, obyčejnou dětskou říkankou 'Andělíčku můj strážníčku a ochraňuj mi mou dušičku'. Chystal se začít štych, toho dne vystřídal poker mariáš. Muži už stihli licitovat. Šachista je pořád pozoroval a v hlavě mu jely jejich hlášky, felk, re, tutti, kalhoty, boty, kajzer. Pořád dokola. Měli přestat u kalhot a neprohráli by tolik, pomyslel si a odvrátil se od nich zpět k rozehrané partii. Karbaník vytáhl pikovou sedmu a chystal se ji hodit na stůl tím

způsobem, který vyloudí ze dřeva a papíru požadovaný zvuk. Jenže jeho ruka se zastavila. Nedokázal být jen pustit kartu. Jeho spoluhráči se na něj zvědavě dívali a čekali, až začne. Uběhla minut. Dvě. Tři. Celé osazenstvo hospody očekávalo plesknutí následované dalším a dalším. Nic. Jeden muž si povzdechl a chtěl vyložit svou kartu, zastavil se ve stejném momentě jako jeho soused. A tak to šlo dál, dokud všichni tři muži, kteří hráli aktuální hru, nedrželi jednu ruku nad stolem s kartou připravenou na dopad na desku stolu. Všichni je sledovali a čekali, co se stane. Jakoby zmrzli.

Kdyby toho večera byl v místní nálevně alespoň jeden dobrý pozorovatel, všiml by si krasavice, která celou scénu sledovala oknem. Po jejím boku stál neméně krásný muž, ruku měl položenou na jejím kříži. Oba se spokojeně usmívali, když jim ze zad vyrazila černá křídla porostlá peřím, protrhla látku jejich oblečení, jehož cáry dopadly na kamennou dlažbu a odletěli do temné noci pryč z toho města. Pryč od zmrzlé hospody.

Hra skončila a figurky zůstaly navěky na svých místech. Strážní andělé se je neobtěžovali navštívit a pomoci jim. Vždyť je ochránili, už nikdy neporuší žádné z božích přikázání. Co na tom, že už nikdy nic neudělají, že? Město pomalu zamrzávalo a strážní andělé odcházeli pryč.

V malém domku na předměstí zůstala žena stát napřažená a připravená dát svého dítěti políček, o kus dál, strnuli manželé uprostřed polibku nad prskajícími vajíčky, která se po chvíli připálila, a domem se začal linout pach spáleniny. Překupníci drog si vyměnili náklad. Dva z nich zůstali. Potřebovali si vyřídit jeden starý incident. Město zamrzalo celý den, až z něj přesně o další půlnoci vymizel veškerý život. Na policii si náčelník počítal úplatek, propuštěný seděl v nemocnici, kde mu kontrolovali rány a měnili přetržené stehy, v čističce spadl mladý muž přes zábradlí do vody, nikdy ho už nikdo nevyloví, zůstane v temné a ledové vodě navždy, bude ležet na dně, stejně jako Jack Dawson zůstal ležet v písku Atlantického oceánu.

Mladík s uhry, který se pokoušel něco nacpat do své nespolupracující hlavy, ztuhnul s pohledem upřeným do výstřihu jedné z mladých dívek, které

se zastavily uprostřed smíchu. Noel utíral svou poslední sklenici a díval se na karbaníky. Učitelka na penzi si utírala nos špinavým kapesníkem, její společník strnul s panákem přiloženým k svraštělým rtům. Dobrák, který předtím zvedl prázdnou láhev rumu, sledoval partii šachů a mariáš zároveň, jeho ruce mezitím zůstaly držet kliku dřevěného okna, kterým bylo vidět na ulic plnou lidí, kteří se změnili v sochy.

A andělé dál letěli najít další prohnité město, aby jej zničili a očistili jej od všech jeho hříchů. Stejně jako teď jim k tomu postačí jen pár podpisů.

Nicole Snížek

Zvrat

Místnost s vysokým stropem vězní celou třídu studentů. Já sedím hned u okna zpevněného studenými mřížemi a sem tam zahlédnu rostlinky přehající před světlem, jelikož se právě začalo rozednívat.

„Klaudie! Dáváš pozor?!“ napomíná muž zahalený v černé masce „Venku běhají mutanti, pane učiteli...“

Učitele však můj poznatek nezajímá, tudíž opět leze po strmém stupínku směrem k tabuli. Koukám z okna. Nic tam už není. Pouze domy zahalené v hustém porostu daleko za ulicí přeplněnou prorostlými auty. Dala bych vše za to, abych se tam mohla aspoň naposledy podívat. Na ty nádherné stromy, zvířectvo. To však není možné.

„Víš někdo, co způsobilo před deseti lety Velký zvrat?“ ptá se muž s plynovou maskou „Co třeba ty Klaudie? Posloucháš už?“

„Umm... Zombie houba?“ říkám.

„Tady jsme ve škole, zlatíčko,“ odpověděl a vyvolal někoho jiného.

„*Ophiocordyceps unilateralis*, díky změně klimatu vymřeli mravenci, tudíž se musela přizpůsobit na další hojný druh, lidi.“

Učitel přikyvuje hlavou a píše na tabuli ten latinský název rostliny, jež porazila nejnebezpečnějšího dravce na Zemi.

„Potom, co shořel deštný prales v Brazílii, uvolnily se do vzduchu částice této houby. Do šesti dnů vyvraždila třetinu lidské populace. Rod *Homo* téměř vyhynul a i vy jste byli zachráněni na poslední chvíli. Pokud byste byli uschováni jen o pár vteřin později, houba by vám též ovládla mozky, což by z vás udělalo ty příšery, jež vyhubily druhou třetinu zbytku všech přeživších.“

Měla bych být vděčná. Lidé z této instituce nám zachránili život, nabídli domov, avšak za cenu čeho? Jakožto poloviční mutanti jsme nuceni k bolestivým testům, k dýchání plynu, který v nás údajně tu houbu zpomaluje a co hůř, už se nikdy nepodíváme ven. Nikdy nebudu schopna objevovat krásy světa.

„A proč jsme ještě nikdy neviděli mutanta?“ ptá se má spolužačka. „Mutanti už nejsou schopni dýchat venkovní vzduch, Země se opět ochladila, a jelikož ta houba dokáže přežít jen ve vyšších teplotách, okamžitě jim při kontaktu se zimou selhala nervová soustava. To samé platí i pro vás! Bez dávek dusíku vás ta houba ovládne. No a potom vás dodělá ta nízká teplota.“

Poslouchání přetrnul zmatek. Najednou se mi začala motat hlava. Nastupuje trháni vycházející zevnitř mého těla. Houba se ve mně zase o něco víc rozrostla, její kořeny mi lámou žebra, pronikají do nervové soustavy.

I přes tu nehoráznou bolest se spíš bojím, co ta rostlina udělá s mým mozkem. Stát se tou obludnou bytostí, jež brutálně usmrtila tolik lidí, je snad ještě horší, než smrt samotná.

Těžce oddychuji do přístroje s plynem, když si všimnu, že se na mě šokovaně dívá celá třída.

„Klaudie...“ řekl spolužák a namířil prstem na tu věc za mnou. Já se již instinktivně otáčím a ten horor mě roztrásl až do kostní dřene.

Bum! na sklo se hlasitě přitiskla přišera. Její duchaprázdňé oči podlité krví a zelenající kůži připomínající zombíka zdobily barevné kvítky. Je to tady. Poprvé se setkávám s tím monstrem tváří v tvář... Akorát nechápu, jak to, že může venku dýchat? Neměla by jí selhat nervová soustava? Můžu snad jít i já ven?

„To je Gilda,“ křičí vyděšená dívka, načež pohlédnu na její uniformu ušpiněnou čímsi fialovým. Zřejmě se Gilda nadýchala venkovního vzduchu.

I učitel sbíhá schůdky, aby to stvoření viděl na vlastní oči. V tom se však stane to, čeho jsme se všichni nejvíce báli. Ruce se zdřevnatělými prsty roztříštily sklo, až se mi střepiny zařízly do tváře.

„Klaudie! Pozor!“ kluk za mnou mě k sobě strhnul dřív, než mě ta věc stihla popadnout svými pařáty, jež prostrčila skrz mříže.

Profesor na nic nečeká, zatímco žáci pozorovali tu obludu, on popadl svůj kufřík a zmizel. Na jeho odchod nás upozornilo jen cvaknutí zámku. Povalená na zemi, pozoruji tři děti škabající s klikou.

„Nechce povolit! Jsme tu uvěznění!“ brečí jedna z party u dveří.

„Nemusíte se bát, jsou tu mříže...“ uklidňuje všechny můj zachránce, jenže svých slov následně hluboce lituje. Zpoza okna se vynořila další neomalená pracka. Popadla ho za krk, až se mu její drápy zaryly do hrdla. Naposledy se snaží něco vyslovit, když mu jeho velká hlava spadne na zem a skutálí se mi k nohám.

Ve třídě vypukla panika, každý si hledá způsob úniku, jenže po důkladném prohledání každého milimetru místnosti ztrácíme víru.

„Klaudie...“

„Klaudie...“ hlas se znovu ozývá, ovšem nikdo jiný kromě mě to neslyší.

Pátrám po zdroji zvuku, když zpozoruji kovový poklop v levém rohu místnosti.

Bez dalšího uvažování ho otvírám. Víím, neměla bych chodit ven, ale je zde opravdu něco, co mi v tom brání? Vědci nám vždy říkali, že je pro zmutované tento vzduch toxický, a že se po okamžité přeměně na příšeru udusíme, avšak Gilda vypadá dost živě.

I když bych vlastně ani neměla váhat, jelikož se těchto bytostí štítím, stejně mám neskutečnou touhu podívat se do tunelu. Možná vede kamsi do přírody nebo třeba k moři, o kterém jsem nanejvýš četla v knihách. Za žádných okolností se nechci přeměnit v ty keřové výsměšky lidí a zemřít, avšak pokud nám lhali o jedovatosti venkovního vzduchu, možná též lhali i o té přeměně!

Nohy opatrně pokládám na dlouhý žebřík. Jdu do tunelu osvětleného venkovním světlem. Zhluboka vdechuji ten tajemný vzduch, když najednou mi hlavou proběhne ta nejbolestivější vzpomínka vůbec. Mé prsty zvolňují bezpečný stisk, potom, co vidím malou dívku svázanou na křesle.

Spousta injekcí, doktorů a hlasů. Malá zrzka již nezvládá to utrpení, ale o mnohem horší je pohled do zrcadla. Její prsty se mění v drápy a kůže zelená. Miloučkový obličej zohyzdily obrovské tesáky. Lidé v černém již jásají, jenže dívka se zase vrací do normálu. Pouštím se ze žebříku. Padám. Dívka zcela přeměněná do své normální podoby znovu pohlíží na svůj odraz v zrcadle. Srdce se mi zastavilo, když jsem si všimla jednoho detailu, ta dívka vypadá jako já!

Bez varování cítím tu změnu. Pronikavá bolest mi koluje v těle. Svíjím se na zemi v bolestech. Ve špatném osvětlení pouze vidím na ostré drápy. Kvítky a fialový hnis mi raší z rány. Já se měním!

Neztrácím ničím čas a okamžitě šplhám zpátky po žebříku nahoru. Dýchat sice mohu, ale nehodlám zbytek svého života strávit jako monstrum ovládané nějakou houbou. Jedna noha následuje druhou, čím dál tím víc se blížím třídě, avšak najednou slyším nařikání. Opatrně otevírám poklop a vystrkuji hlavu. Čouhají mi pouze oči, což bohatě stačí.

Ve třídě stojí několik opevněných mužů s černými maskami v armádních oblecích. Ti víc vepředu sprejují mé přátele jakýmsi sprejem, načež zadní řada sbírá ze země jejich ostatky.

„Za tebou,“ říká jeden z těžkooděnců. Druhý se otáčí a čelí tváří v tvář zelené příšeře. „Au! Kousla mě!“ nařiká nešika, do kterého se zahryzla Gilda.

„Bože!“ odfrkne si silák při střelení mé kamarádky do hlavy.

„Nechybí náhodou ještě jeden mutant?“ ptá se jeden z mužů.

„Neutekla do tunelu?“ S těmi slovy se mi rozzářila má rána a vyrašily z ní další lístky.

Utekla? Takže já skutečně můžu dýchat venku? Dívám se dolů do stoky. Mám poslední šanci utéct a žít v přírodě, jak jsem vždycky chtěla. Avšak je to skutečně tak jednoduché? Něco na tom musí být! Tito lidé se o mě a mé přátele starali celý můj život, musí proto mít nějaký důvod.

Hlavou mi probíhají myšlenky jak na běžícím páse. Nejenže zvládnou dýchat normální vzduch, ale také se dokážou ovládat, ačkoli jsem již prošla tou proměnou. I když je to hloupé rozhodnutí, neodejdu, dokud nezískám odpovědi!

„Ale, ale,“ pronesl velitel v černé masce „Koho to tady máme?“

Než jsem stihla cokoli udělat, chytl mě za triko. Ačkoli se bráním, ten zloduch je o mnohem silnější, tudíž mu nedělá problém, vytáhnout mě z úzkého otvoru. Rozhlížím se po místnosti. Velitel tu zůstal sám, protože všichni vojáci již odešli se zraněným.

„Jak to, že venku můžu dýchat?!“ ptám se zrazeně. „Stejně umřu, tak mi aspoň můžete říct pravdu... Pokud přede mnou tedy nemáte strach.“

Těžkooděnce má slova zarazila: „Já se nebojím ničeho a už vůbec ne nějaké malé potvory! Vy venku můžete dýchat. Můžete tam žít. Dokonce někde na západě tvoříte i kolonie s lidmi.“

„Tak proč nás tady vězníte?!“

„Jak bych to podal... My na vás testujeme, jak vyhubit ten váš odporný rod mutantů. V této budově nejste vůbec nebezpeční. Jediná výjimka je tady Gilda, ale bůhví, co do ní ti blbci nahoře píchli,“ vysvětlil muž, načež hlasitě odjistil zbraň.

„Proboha, proč byste něco takového vůbec chtěli udělat!?“ ptám se znechuceně.

Za normálních okolností by mě asi pouze zastřelil, avšak potom, co spatřil ten umučený pohled, se rozhodl mě ještě víc mučit: „Protože jste jen přihlouplý kytky! Nemůžete si hrát na lidi! Nejste zdaleka tak vyspělí jako my,“ po tváři mi stéká slza, jeho slova mě hluboce ranila, měla jsem rovnou utéct, „a mimochodem, ten plyn, který celé roky dýcháte, vás neléčí, nýbrž oslabuje, proto ses proměnila teprve teď... Ha! Důkaz vaší naivity!“

„Ale proč nás tolik nenávidíte, když jsme stejní jako vy? Když nás nic neovládá?!“ „Může zde být jenom jeden pán světa... A to lidi!“ odplivl si a zmáčknul spoušť.

Nic. Žádná rána, pouze vyděšený výraz muže.

„P-prosím, nech mě b-být,“ žádá mě bezbranný zloduch „nechceš přece být jako ty příšery...“ Mé tělo zaplavila síla. Mám neskutečnou chuť vrátit mu, co si zaslouží, avšak taková já nejsem.

„Jediné příšery jste tady vy,“ říkám slabě a strhávám vojákovu plynovou masku z tváře. Dusí se tím plynem, který byl myšlen pro nás, takže nelhal. Lehkým pohybem ohýbám mříž. Příjemný vánek mě zaštípal do tváří a vyvolal ve mě euforii. Ještě před odchodem mu nasazuji tu masku, nemám ho v úmyslu zabít, jelikož já nejsem to monstrum, oni jsou.

2. kategorie poezie autorů do patnácti let

Štěpán Hroneš

Dračí doupě

Právě vstupuji do jeskyně dračí
a ihned uvidím tu stvůru, jak se na mne mračí.
Všude se válí jen kosti a prach.
Prostě všechno, z čeho jde strach.

Přede mnou se tuto obludu snažil marně porazit kdokoliv,
ale já už to zvládnou, i kdyby mě to stálo cokoliv.
Svůj meč a štít chrabře držím
a vypadá to, že se tu chvíli zdržím.
Konečně se však pouštím do boje
a přecházím do válečnického postoje.

Zatím jsem neprovedl ani jeden jediný úder,
ale už cítím ten strašlivý sírový odér.
To drak na mě ze své tlamy oheň chrlí
a strop jeskyně se nade mnou nebezpečně drolí.
Velké i malé kameny padají na mě
a oheň se znovu objevil v drakově tlamě.

Obličej jsem měl pokrytý potem
a začal jsem se loučit se životem.
Když už se se mnou jeden velký balvan málem střetl,
tak ho najednou drak svým ocasem smetl.
Nemohl jsem uvěřit tomu, co jsem právě viděl.
Nejprve jsem ho vážně nenáviděl,
teď mi však život zachránil
a já ho na oplátku nezabil.

A i když je nepředstavitelně obří,
tak jsou z nás přátelé dobří.
Právě dnes jsem mu ke svému srdci otevřel bránu
a oba jsme pochopili, že jeden bez druhého nedáme ani ránu.

3. kategorie

próza autorů starších patnácti let

Lukáš Kos

Bene mori

Detektiv Fraust se skláněl nad dvěma mrtvolami a dělal, že namáhá šedé buňky mozkové. Po včerejší noci mu v hlavě bušili trpasličí zlatokopci a každou minutou to vypadalo, že přidávají do rytmu. Měl by přestat s pitím.

Jeho kolega, detektiv Brach, se na něho posměšně koutkem oka díval a dojídal makový koláček. Mrtvola, nemrtvola – snídaně je základ dne.

„Tak co myslíš, že se tu stalo?“ zeptal se Brach.

„Jasná vražda. Nevím, proč ten mlad'och zapíchl toho starýho antikváře, ale přijde mi to v podstatě vyřešený,“ odsekl Fraust.

„A proč si rozřízl ruce po vraždě a proč vleže?“

Fraust měl svých problémů dost a řešit tenhle podřadný případ vraždy a sebevraždy byl na jeho seznamu problémů až někde pod čarou: „Třeba spolu píchali a staroch to chtěl ukončit. Třeba je to jeho syn, kterýho vydědil a ten vzal kudlu a zabil taťuldu. Třeba se stalo něco úplně jinýho, ale koho to sere. Máme tu mrtvolu s

nožem v srdci, druhou mrtvolu co má ten nůž v ruce, a k tomu podřezaný žíly. Vražda, sebevražda. Víc nepotřebuju vědět. Ukončíme to, sepíšeme protokol a jdeme domů.“

„Já ti nevím,“ začal Brach.

„Ale já vím. Víím, že tu nebudu ztrácet čas.“

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Koho to sem čerti nesou,“ vrčel Fraust a zařval: „Vstupte!“

Do místnosti vešel menší muž v cylindru. Rychle jej sundal na pozdrav a s úsměvem a poklonou se zadíval na detektivy: „Detektive Frauste, detektive Brachu. Myslím, že jsme se ještě osobně neviděli, ale zajisté jste o mně již slyšeli. Mé jméno je Feliodor Hrodes, soukromý vyšetřovatel. K vašim službám.“

Brach se tvářil překvapeně. O Hrodesovi samozřejmě slyšel, četl novinové články, které referovaly o jeho nezvyklých, ale brilantně vyřešených případech. Fraust o něm také slyšel, ale tvářil se ještě víc vztekle.

„To je sice hezké, že jste k našim službám, ale my o vaše služby nestojíme, pane ‚soukromý vyšetřovatelí‘. Opusťte ihned místo činu!“ přikázal Fraust.

„Omlouvám se, ale to s veškerou lítostí nemohu udělat. Můj klient, Živnostenská a úřednická pojišťovací společnost, mě požádal, abych tento případ pomohl vyšetřit. Víte, pan Krotix u nich byl pojištěn na opravdu velkou částku.“

Fraust polkl. To mu ještě tak scházelo. Nevzbudil se dnes do práce úplně v nejlepší kondici a k tomu jim tu bude zaclánět a kafrat do případu pan všeználek. Vyšetřovatele pojišťovny, ale nemůže ze zákona vyhodit, zatraceně. Nu což, pokud se tak významná finanční společnost snaží vyřešit případ na vlastní pěst, byl by hlupák, aby jim zbytečně lezl do práce. Hrodes udělá vše za ně a on jen vyplní papíry a má padla.

„Fajn, dejte se tedy do vyšetřování, pane Hrodesi,“ řekl Fraust.

„Děkuji za umožnění, detektive. K čemu jste, smím-li se zeptat, prozatím došli, pánové?“

Slova se ujal Brach: „Dle všeho došlo k vraždě a následné sebevraždě. Vše se odehrálo zde v obývací místnosti. Identifikovaný zavražděný je Sebalian Krotix. Antikvář. Pachatel vraždy je zatím neidentifikovaný, ale dle indicií se hned po vraždě zabil. Podřízl si žíly.“

„Kde je krev?“ zeptal se Hrodes.

„Prosím?“ nechápal Fraust. „Vždyť má Krotix celou košili rudou.“

Hrodes se na Frausta smutně podíval a pravil: „Chápu, že jste měl asi těžkou noc, ale má otázka nesměřovala ke Krotixovi, ale k tomu mladíkovi.“

Z Bracha vyšlo uchechtnutí, zatímco Faust zesinal. Oba se ovšem zároveň podívali na mrtvého sebevraha. Jeho ruce, v místech podřezání, byly bez poskvrny.

„To mě poser, jak je to možný?“ řekl Fraust.

Hrodes se na něho se svým vědoucím úsměvem podíval a začal: „To vám moc rád vysvětlím, detektive. Myslím, že budete velice překvapen, co se tu stalo.“

Probudil ses v nějakém starém sklepě, ale jak je to možné? Pomyslíš si, že je to divné a vstaneš z chladné země. Všude jsou pavučiny a prach a vidíš jen díky troše měsíčního světla, které sem dopadá skrz malé okénko. Nemůžeš si vybavit podrobnosti, ale poslední co si pamatuješ je tvůj pokoj. Pomalu se snažíš rozchodit ztuhlé nohy a vydáváš se ke sklepním dveřím. Jsou otevřené, díky Bohu. Vycházíš schody a pokoušíš se na něco rozpomenout, ale vzpomínky jsou zastřeny hustou mlhou. Víš jediné, musíš se dostat až nahoru do obývacího pokoje. Ze sklepa se dostáváš do přízemí, kde jsou různé staré předměty nevalné kvality. Dochází ti, že jsi v domově nějakého vetešníka. Zkoušíš vchodové dveře, ale jsou zamčené. Stejně tam nechceš jít, potřebuješ se dostat nahoru do obývacího pokoje. To je tvůj maják uprostřed nejistoty. Pokračuješ tedy ve výšlapu. Každý tvůj krok rezonuje tichým domem, schody jsou dřevěné a vržou hůř, než postele padlých žen. Majitel se nejspíš bojí zlodějů, proto schody nevymění za nové. Už vidíš dveře, z poza nichž se line světlo. Jsi u svého cíle. Chytáš za kliku a vstupuješ do místnosti, kam jsi měl dojít. Naproti tobě sedí starý muž a usmívá se.

„Kdo jste?“ zeptáš se.

„Jsem Sebalian Krotix, antikvář,“ řekne ti a stále tě pozoruje.

„Jak jsem se zde ocitnul a co po mně chcete?“

„Jeden z mých známých mi tě přinesl a jsi tu, abys mě zabil,“ odpoví klidně.

Cože? Abys ho zabil? Co to má znamenat? Zbláznil se ten staroch? Myšlenky ti létají hlavou divoce jako netopýr chycený v pokoji.

„Podívejte, jsem hodně zmatený. Poslední, co si pamatuji je můj byt a pak jsem se probudil v tomto podivném domě a vaše odpověď na mé otázky je, že jsem

se tu ocitl proto, abych vás zabil?“

„Ano,“ odpoví suše.

„Já vás, ale neznám a nechci vás zabít. Nikdy jsem nikoho nezabil.“

„To není pravda.“

„Prosím?“

„Zabil jsi a zabiješ znovu. Je to tvůj úděl. Přivedl jsem tě sem, abys mne zabil a tak i učiníš,“ řekne ti rozkazovačně a ty víš, že to nakonec uděláš.

„Ne,“ řekneš vzpurně.

„Chlapče. Já nemám na výběr. Dlužím velké peníze místnímu lichváři, a jestli mu je brzy nesplatím, tak ublíží mé rodině. Jsem starý a má žena ví, že musí splatit mé dluhy. Ani kdybych prodal všechno v tomto domě, ba ani, kdybych prodal tento dům a šperky, co mám v truhlici, tak nemám na částku, kterou dlužím. Ale mám pojistku. Velkou pojistku. Má smrt zajistí život mým blízkým. Je to cena, kterou jsem ochotný přijmout.“

Díváš se na toho muže a vstřebáváš, co ti řekl: „Ne. Já prostě nemohu. Nedokážu to,“ řekneš mu.

„Ano. Musíš a dokážeš to. Neboj se, povedu tě, jako jsem tě vedl doposud,“ řekne a ty najednou víš, že musíš jít ke stolku, zvednout dýku a bodnout ho.

Snažíš se vzdorovat, ale je to marné. Tvé tělo tě neposlouchá. Zvedáš dýku a vyděšeně pozoruješ, jak se s ní blížíš k starci.

„Ale jak...“ ptáš se.

„Jsem neregistrovaný nekromant,“ řekne a ty bodneš. Je to rychlé, jedna rána do srdce. Vetešník padá k zemi a ty s ním. Dýku držíš stále v ruce, nedokážeš se už ani pohnout.

Náhle si vzpomeneš, co se ti stalo. Ve svém bytě jsi spáchal sebevraždu. Tak proto říkal, že už jsi předtím zabil.

Hrodes skončil s vyprávěním. Detektivové se tvářili překvapeně, až Brach zlomil ticho: „Ale, jak jste na to přišel?“

„Jednoduše, detektive Brachu. Byl jsem se podívat ve sklepě a v prachu je

vidět, kde mrtvola ležela. Strážníci u dveří mi potvrdili, že všechny dveře byly zamčené a nebylo tedy, jak by se sem ten mladík mohl dostat. Absence jeho čerstvé krve a podivná pozice, v níž leží, mi potvrdili domněnku, že musel být mrtvý už nějaký čas a chlad sklepa mírnil hnilobné procesy.“

„Neregistrovaný nekromant... to je nechutné. Vždyť jsou tyto bezbožné praktiky zakázané,“ Fraust překvapil náboženským zápalem.

„Zakázané, nezakázané. Lidé je přesto praktikují. Podobný případ jsem ještě neřešil, ale teoreticky jsem se už nad ním dříve zamýšlel, zda by šlo učinit sebevraždu tak, aby byla pokládána za vraždu.

A kdybych nebyl povolán a pan Krotix neudělal pár chyb, nejspíš by mu to prošlo,“ řekl Hrodes.

„Počkejte tu, Hrodesi. Jdeme se podívat do sklepa a hned jsme zpátky,“ řekl Fraust a společně s Brachem opustili místnost.

Hrodes počkal, až přestanou vrzat schody a došel k mrtvolám.

„Je mi moc líto vaší rodiny, ale detektivům mohu říci jen osekanou verzi,“ řekl a naklonil se k antikváři. „Nemohu na sebe příliš upozorňovat, a i když přihlédneme k tomu, že dostanu pěknou sumičku za to, že pojišťovna nebude muset vyplácet vaší rodině ani zlatku, a za článek o tomto případu dostanu také zapláceno, život mě naučil nezhazovat příležitostné finanční bonusy. Takže, pane Krotixi, kde že to máte schovanou truhlici se šperky?“

Krotix otevřel oči a s nenávisí se zahleděl na Hrodese.

„Ty hajzle, jejich krev bude na tvých rukách!“

„Teoreticky. Prakticky to udělají pohůnci toho lichváře. A teď už nezdržujte, za chvíli se vrátí detektivové.“

Krotix řekl vše a Hrodes uzavřel další ze svých neobvyklých případů. Zbývalo jediné - jak jen pojmenuje svůj další článek?

Pavla Mikušová

Věšák

„Ségra, nezdržuj! Krásnější už stejně nebudeš!“ volá přes dveře Martin. „Dej mi pokoj!“ odsekne Lucka a snaží se gelem urovnat neposlušné vlasy, které se už nevešly do gumičky. Ještě trochu řasenky a může vyrazit. Často přemýšlí o tom, jaké by to bylo mít staršího brácha. Martinovi je čtrnáct a zdaleka není na vrcholu puberty, takže se má ještě na co těšit. Možná kdyby byl starší než ona, nemusela by teď poslouchat jeho jízlivé řeči. A hlavně – třeba by se zakoukala do nějakého jeho kamaráda.

Pro Lucku to bude cestovní víkend. Má za sebou první semestr a stále jezdí na víkendy domů. Na mapě je sice Brno blízko, ale spojení je špatné. Včera to byly tři hodiny vlakem a dnes ji čeká hodina a půl autem. Ale za babičkou se vždycky těší. Aby ne, když dělá ten nejlepší jablečný štrúdl na světě. Cesta naštěstí utekla rychle. Martin nasadil sluchátka, Lucka usnula asi po pěti minutách jízdy a rodiče si užívali klidu, který nezkazil ani ustavičně bručící motor.

Když dorazili do cílové stanice, babička i s Bertíkem už čekali u branky. „No konečně,“ zvolala radostně. „Maminko, nevěřila bys tomu, ale ta cesta u Vojtků je stále rozkopaná. Všude samý bagr, ale dělníci nikde.“ postěžovala si maminka.

Martin vyskočil z auta, pohladil Bertíka, který se mu motal pod nohama, a běžel babičku obejmout. Lucka se mezitím snažila probrat. Na koleji toho moc nenaspí. Buď s holkami po večerech popíjí vínko a kecají až do rána nebo se v noci učí. Promne si oči a z auta doslova vypadne. „Babičko!“ a pověsí se jí na krk. Babička se jako vždycky zeptá: „Co je nového ve škole?“ Martin s Luckou babičku milují, ale tak jako všichni školáci, i oni jsou už alergičtí na takové otázky. Téměř sborově zazní: „Nííí.“ Mezitím tatínek tahá z kůlny sekačku a maminka se už na záhonech ohání motyčkou.

Blíží se babiččiny narozeniny a Martina napadlo, že by jí jako dárek zrestauroval nějakou starou věc po dědečkovi. Vyzvídá, kterou věc by mohl opravit.

„Dědeček měl velmi rád dřevěné autíčko, které mu vyrobil jeho tatínek. Je už ale popraskané a nějaká kolečka upadla.“

„To nevádí, babi, já to opravím a bude jako nové.“

„Dobře, no,“ odpoví babička nejistě. Tatínek si uvědomuje, jak důležité pro babičku je, proto ji ujistí, že na Martina dohlédne. „Je na půdě ve skříni,“ řekne nakonec babička. A úkol pro Lucku je na světě. Když jí bylo šest, chodila na půdu často. Bavilo ji přehrabovat se ve věcech, které tam babička uklidila, protože je nechtěla vyhodit. Byly to zejména věci po dědečkovi. Lucka je znala všechny až do posledního knoflíčku, který byl z dědečkovy válečné uniformy.

Jako malé jí trvalo, než se vyškrábala nahoru, ale dnes po žebříku doslova běží. A zvládá to i se zátěží – v podpaží totiž nese Bertíka, který jí od příjezdu nechce spustit z očí. Ještě štěstí, že je jorkšír. Doga by se špatně nesla. „Tak, kde tě máme?“ zvolá a očima skenuje prostor. Zastaví se u věšáku, na kterém je pověšená zástěra. Lucka k ní přistoupí a začne ji zkoumat. Vypadá jako nová, nepoužitá. Vzhledem je však velmi obyčejná. Takovou jistě nosily pastýřky. Lucka dumá, proč tu jen tak visí. Babička vždycky oblečení, které chtěla schovat na půdu, řádně zabalila, aby se k němu nedostali moli a myši. Lucka neodolá a zástěru vyzkouší. Sedne ji jako ulitá. Bertíkovi se však na ni něco nezdá. Začne vrčet, a nakonec se do zástěry zakousne. Než ale Lucka stihne cokoli udělat, pohltí je černočerná tma. Půda pod nohama jako by zmizela a Lucka s Bertíkem se na okamžik začnou vznášet. Lucka vytřeští oči a začne kolem sebe máchat rukama. Nic nevidí, nic nenachází. Její tep zrychlí jako dostihový kůň na cílové rovince. Vzduch se stává řidší a řidší. Nemůže popadnout dech. Zavře oči a ztratí vědomí.

* * *

Martinovi se už nechce čekat, a tak doběhne do kůlny a začne šplhat po žebříku. Porozhlédne se. Lucku sice nevidí, ale velmi dobře si pamatuje, jak se tu posledně schovala a on ji šel hledat. Tušil, že na něho odněkud vybafne, ale nevěděl odkud. A pak to přišlo. Lucka vyskočila zpoza komody a zařvala baf. Stará klasika, která nikdy neomrzí. Tehdy Martin leknutím vyjekl a Lucka mu do dneška s pošklebkem ráda připomíná, jak tehdy ječel jako malá holka.

Zdá se, že tu Lucka vážně není. Začne tedy hledat autíčko. Ve staré skříni narazí na krabici, která stěží drží pohromadě. Opatrně ji otevře. Bingo! Autíčko nalezeno. Dvě kolečka má ulomená. Chytne tričko za spodní okraj a vloží do něj hračku i její ulomené díly.

* * *

Lehký vánek hladí Lucčinu tvář. Ptáčci si prozpěvují a voda v blízké řece šumí stejně tak jako ta v reklamě na Rajec. Lucka otevře oči. Snaží se postavit, ale motá se jí hlava. Kde to jsem? Jak jsem se sem dostala? Napadá ji jedna otázka za druhou, ale odpovědi nenachází. Rozhlédne se kolem sebe. Louka, les, ptáci, srnky. Klid. Ten je však záhy narušen Bertíkovým štěkotem. Lucka ho vezme do náruče a snaží se ho uklidnit. To jsem objevila tajný teleport? zavtipkuje. Sáhne do kapsy pro telefon. „Ne, ne, ne! Hlavně ne můj telefon!“ pronese už tentokrát nahlas. Až když chce šmátrat do další kapsy, si uvědomí, že místo kalhot má sukni. Co to mám na sobě? Kromě zástěry a sukně má také pastýřskou halenu. Lucka se začne netrpělivě rozhlížet. Buď je to velmi živý sen, nebo noční můra. Najednou zaslechne, jak někdo volá: „Praotče Čechu, už tam budem?“

* * *

Martin opatrně vysype obsah svého trička na stůl. „Babičko, slibuju, že jak ho opravím, bude jako nové,“ usměje se hrdě.

„Tak to jsem zvědavá. Kde je Lucka? Štrůdl už je hotový,“ dodá babička.

„Asi šla za Katkou.“ Katka je sousedovic dcera. Je jen o rok mladší než Lucka. Znají se od malička a i přesto, že Lucka je městský typ jak poleno a Katka od malička vyrůstala na vesnici, skvěle si rozumí.

* * *

Praotec Čech? To je tu divadelní scéna v přírodě nebo je to vtipná přezdívka nějakého turisty? Lucka položí Bertíka na zem a společně se vydají směrem, odkud zvolání slyšela. Přeběhnou louku, protáhnou se skrz tři keře, až narazí na vyšlapanou

cestu. Jakmile Lucka zvedne oči, uvidí skupinku lidí. Doběhnou je. K jejímu úžasu ji vřele přivítají a navrhnou ji, aby se k nim přidala. Hm, zajímavé. Neznám je a oni neznají mě, a i přesto mě chtějí do party. Že by hippies? přemýšlí Lucka a beze strachu se k nim přidá.

Když ve skupině narazí na holku v jejím věku, naváže konverzaci, aby zjistila, kdo vlastně jsou. Aby ale nezněla jako policajt u výslechu, začne nenápadně z jiného soudku. „Co říkáš na nový klip Lady Gaga? Pecka, že?“ Mladá dívka se na ni zmateně podívá. „Myslela jsem si, že už mě ničím nepřekvapí, ale opět jsem na to video hleděla s otevřenou pusou. Vážně mazec!“ pokračuje Lucka.

„Promiň, nevím, o čem to mluvíš.“ odvětí dívka a sklopí oči do země. Lucka zvedne obočí a uvědomí si, že s takovými šaty může poslouchat tak akorát dechovky. Dostane se na začátek skupiny. V jejím čele jde starý pán s dlouhým sněhově bílým plnovousem. Kde se na něho hrabe Santa Klaus. V pravé ruce má dřevěnou hůl, o kterou se při chůzi lehce opírá. Už chápe, proč mu říkají praotec Čech. Sice ho nikdy neviděla naživo, ale takhle nějak by si ho představovala.

Začíná se stmívat a skupinka se rozhodne utábořit. Pár lidí připravuje ohniště, zbytek šel do lesa na dříví. Každý pak donesl náruč plnou větví. To bylo něco pro Bertíka. Rád aportoval, ale také byl velký bordelář. Byl schopný roztahat babičce po zahradě vše, na co narazil – boty, polínka nachystaná na topení na zimu, z keříků trhal spodní větvičky, prostě cokoliv, co mu přišlo pod tlapky. Tady tomu nebylo jinak. Z hromady větví začal tahat jednu větev za druhou. I když některé byly větší a těžší než on, nebál se toho. Vypadalo to vtípně, ale jen do chvíle, než někdo zakřičel: „Zatracený pes!“

Jeden starší muž zakopl o Bertíkem pohozenou větev a spadnul na koleno tak tvrdě, že se mu na něm okamžitě udělala velká boule. S bolestivým syčením se zvednul. Lucka raději Bertíka zavolala k sobě. Ten si ale chtěl hrát. Když nemohl s větvemi, zakousl se znovu Luce do zástěry. Tahal tak silně, že z ní zástěru strhnul. Lucka ji zachytila. Nechtěla se přetahovat, ale také ji nechtěla pustit. Jako by ji něco říkalo, že ji musí mít stále u sebe. Než ale stihla rozluštit tento zvláštní pocit, oba pohltila tma.

* * *

„Dobrý den, paní Součková! Přijela s vámi také Lucka?“ zavolá Katka na Lucčinu maminku, která zrovna věší mokré plavky na prádelní šňůru. „Ahoj, Katko! Přijela,“ a než stihne cokoliv dalšího říct, vychrlí na ni Martin: „Půjdeš si s námi odpoledne zaplavat? Minule jsi mě sice porazila, ale dneska vyhraju já.“ Katka je výborný plavec. Usměje se a po dramatické pauze řekne: „Tak to chci vidět.“

Mezitím se na půdě probouzí Lucka. To byl hodně divný sen, pomyslí si. Pomalu se vzpamatovává. Když se na ni vyvalí něco chlupatého, vyjekne: „Panebože, Bertíku! Ty jsi mě ale vylekal!“ Bertík kolem ní vesele poskakuje a při tom ji několikrát olízne obličej. Jak se Lucka snaží posbírat ze země, uvědomí si, že v ruce něco drží. Zástěru. Okamžitě ji zahodí, jako by byla jedovatá. Pomalu sleze žebřík. Stále se jí trochu motá hlava. Bertík na ni z vrchu štěkne. „Počkej tady. Za chvíli budu zpátky.“ Vyjde z kůlny a zůstane stát jako pařená. Moře? Ta hromada vody je vážně moře? Zírá na něj nevěřícně.

„Ségra, jaký chceš nanuk? Jahodový nebo čokoládový?“ Martinova otázka vytrhne Lucku z mrákot. Zdá se mi to? A co bylo to předtím? Sen ve snu? Stále se nemůže vzpamatovat. Nechápatě se podívá na Martina: „Odkdy bydlí babička u moře?“

„Že ty ses na té půdě něčeho nadýchala? Tatškovo ředidlo, co?“

„Asi, aspoň by to vysvětlilo ty šílenosti.“

„Jaké šílenosti?“

„Zástěra, praotec Čech,“ zamumlá. Martin svažší obočí, podá ji jahodový nanuk, a pak spustí jako televizní moderátor: „Praotec Čech zakopnul o neznámý předmět a upadnul tak nešťastně, že si při dopadu na zem rozbil hlavu o kámen. Na místě byl mrtev.“ rošťácky se ušklíbne a pokračuje: „Zrovna jsem dával pozor, když jsme to brali v dějepisu.“

„Co? Takhle on přece neumřel. Došel na horu Říp a ...“ Martin ji do toho skočí: „Nikam nedošel. Zemřel už asi třetí den poté, co se vydali na cestu. Proto se do čela skupiny postavila pramatka Morava. Tonda říkal, že došla na jih proto, že ženské mají rády teplo.“

„Počkej! To jako má Česká republika moře?“

„Tak zaprvé, Moravská republika, a za druhé, ségra, ty jsi vážně nějaká zpitomělá.“ zakrouťí hlavou, a protože mu chlad na zuby nikdy nevadil, ukousne kus nanuku.

Lucka přemítá, co se mohlo stát. Že by opravdu potkala praotce Čecha? A jak mohla změnit dějiny, když vlastně nic neudělala? Je horko a jahodový nanuk toho má už dost. Postupně stéká po dřívku na prsty. „Bertík!“ vykřikne Lucka a rozeběhne se do kůlny. Martin rezignuje na snahu zjistit, proč sestře hráblo, a šel se schovat do stínu. Lucka hodí Bertíkovi nanuk a jako Spiderman elegantně a rychle vyleze po žebříku. „Za to určitě můžeš ty a tvoje všude možně rozházené klacky a větve. Musíme to napravit,“ pronese rozhodně. Zástěra leží na místě, kam ji odhodila. Zvedne ji a přemýšlí, jak asi funguje. Bertík tentokrát tiše sedí a zvědavě pozoruje, co se bude dít. Lucka si ji uváže kolem pasu a než stihne cokoliv dál udělat, zmocní se jí tma.

* * *

Slunce zapadá za obzor a pomalu se začíná stmívat. Vlezlý chlad probudí Lucku. Otevře oči a chytne se za hlavu: „Bože, už zase ta kocovina! A to jsem si jen nasadila zástěru!“ Povedlo se. Jsem tu, pomyslí si. Ale vrátila jsem se včas? Lucka znejistí, když v tom zaslechne: „Zatracený pes!“ Kdyby měla Lucka ocas, určitě by s ním radostí vrtěla stejně jako Bertík. Rozeběhne se za hlasem. Když doběhne k ohništi, vidí, jak se ze země sbírá starší muž. Pravé koleno má jako dva tenisáky. Hned jí dojde, že musí uklidit všechny klacky a větve, které tam po Bertíkovi zůstali. Tento pán sice bude chvíli kulhat, ale není to smrtelné zranění. Bojí se o praotce Čecha. Určitě ten neznámý předmět, o který zakopnul, byla Bertíkova větvička. Jakmile dá všechny větve a klacky na jednu hromadu, oddechne si. Už by ale měla jít domů, proto sundá zástěru.

* * *

Když se Lucka probere, rozhlédne se kolem sebe. Vše ji připadá stejné. Změnilo se vůbec něco? Pomalu se zvedne a zástěru pověsí na věšák. Chytne Bertíka do podpaží a sleze žebřík. Jakmile sáhne na kliku od kůlny, rozbuší se jí srdce. Otevře. Maminka pleje záhon a místo pláže je louka. Všechno je tak, jak má být.

„Ségra, kde ses flákala?“ zavolá Martin.

„No, tomu bys stejně nevěřil,“ ušklíbne se Lucka a položí Bertíka na zem. Ten se rozeběhne k nejbližšímu keři a začne z něho rvát spodní větev.

Lucka stále úplně neví, co se stalo. Na jednu stranu chce věřit, že se jí podařilo cestovat do minulosti, ale na druhou stranu ví, že to není možné. „Babičko, odkud máš ten věšák, který je nahoře na půdě?“

„Holčičko, tam žádný věšák není. Jediný, který mám, je tady v předsíni,“ dodá a ukrojí dva kousky štrůdlu. Lucka si do každé ruky vezme jeden kousek a jde si sednout ven na houpačku. Tak jsem asi vážně blázen, pomyslí si. Pořád si přemítá, co se stalo. Jakmile dojí štrůdl, vydá se do kůlny, aby se přesvědčila, jestli tam ten věšák opravdu je. Zhluboka se nadechne a vyleze po žebříku. Stojí tam. Jen místo zástěry je na něm pověšená rytířská přilba.

Filip Richter

Návrat arcimága

Slaměné střechy dost jasně vyjadřovaly to, jaká chudoba ve vsi vládla. O to více ho zaráželo, že pole kousek za ní již z dálky lákalo svým zlatavým světlem, které se odráželo od lánů pšenice. Vítr rozháněl ramena křížové konstrukce za ní. Mlýn se hrdě tyčil nad všemi ostatními domy. Pohled hyzdila pouze spálená budova na opačném okraji vsi, dle spálené země kolem, shořela nedávno. Fioradan si pomyslel, že kdyby nebylo té proklaté hranice, tak by se jednalo i o docela příjemné místo. Ačkoliv by mohl vesnici bez povšimnutí obejít, chtěl vědět, čeho se obviněný dopustil. Vlastně nechápal, proč pokaždé vesničané používali jako trest upálení na hranici. V momentě si uvědomil, že většina z těch chudáků dole byla silně věřící a dle nějaké oblíbené báchorky oheň očišťoval od hříchů i kleteb. Samozřejmě se jednalo spíše o báchorku, za jistých okolností se mohlo jednat o spouštěč kletby. Představa, co by se stalo, kdyby se pokusili upálit čaroděje ohně, vypadala velmi komicky. O to méně vypadal pravý opak, a to oběšení právě takového mága. Pokračoval směrem k vesnici, s nepříjemným pocitem kápi sundal z hlavy, aby odhalil svůj obličej.

Velmi často poprava čaroděje oběšením dav ale nepobavila. Takový jev byl zvykem pro hlavní města každého království, kde bylo věšení na denním pořádku. Osobně byl svědkem jedné takové události, kdy popravovaným byl jeden ze členů komitétů, který se téměř vždy zastával rozhodnutí králů. Jakoby ironie osudů jednotlivých arcimágů nebrala konce. Sám toho byl příkladem, vracel se do země, z níž před třemi lety utíkal jako zločinec, ačkoliv se ničeho nedopustil. K Solisově vzpouře se nepřidal, stejně tak učinil i zbytek komitétu, i přesto však byli odsouzeni oni. Mág, který povstaleckou armádu vytvořil, byl o deset let starší než Fioradan. Vlastně se díky němu dostal do mágského komitétu, poté co předchozí londarský arcimág zemřel. Duchem se vrátil do přítomnosti, již procházel kolem prvního domu

vsi. Sám si nebyl jistý, zda šel tak rychle nebo byl tak dlouho zcela zabraný do svých myšlenek. Vesničané se již začínali srocovat kolem hranice.

Opatrně se postavil za jednu ze skupinek. Bohužel se mu to nepodařilo dostatečně nenápadně a starší žena se na něj otočila. Na obličej se jí objevil znechucený pohled v podobě zamračených očí a mírného zvednutí lícních kostí. Fioradan pohled vůbec nezaznamenal, chvíli uvažoval, že by se mohl vydávat za člena inkvizice. S tmavým pláštěm by mu to věřil pouze naprostý idiot. Upálení se muselo konat každou chvíli, protože přicházelo stále více vesničanů, kteří dychtivě očekávali násilnou smrt. Klidně by řekl i vraždu, ačkoliv inkvizice byla krutá, plnila své povinnosti do písmene přesně. Pokud nebyl důvod, aby došlo k popravě, nedošlo by k ní a každý oponující rozsudku by okamžitě pocítil následky.

Od domů vsi vyběhla skupina pěti křičících dětí za neustálého skandování pokřiků jako na hranici s čarodějnicí, nebo do pekla poletí. Nevychovanost spratků, jak by je nazval, se mu hnusila. Na místě by je nejradši uhodil, celým výjevem opovrhoval. V jednom z domů za blížícími se dětmi se otevřelo okno a objevila se v něm stará vrásčitá tvář neznámé stařeny. Z ulice se vynořila pětice mužů. Nejstarší z nich, zřejmě rychtář, šel vepředu. Za ním šla čtveřice mladších mužů se sekerami, tvořili čtvercovou formaci. V jejím středu šla dívka v ušpiněných hnědých šatech se stébly slámy pevně přichycených do drsné látky.

Světlé až téměř bílé vlasy jí končily v půli zad. Velká část vlasů byla všemožně spleená nebo zapletená do sebe. Její obličej se nesl hrdě, odhodlaný čelit osudu, jenž jí někdo určil. Ruce měla svázané hrubým provazem. Rychle jí přeletěl celé tělo zkoumavým pohledem. Unavený zašpiněný obličej, pravděpodobně památka na to, jak jí zavřeli do chléva pro prasata nebo podobně malého prostoru. Vyhublá až podvyživená postava s malými nevýraznými ňadry a malým množstvím svalové hmoty v oblasti hýždí. Stehna nebyl schopný přes dlouhé šaty vidět. Svaly na pažích a předloktích však stále zůstávaly relativně beze změny. Naštěstí všichni přihlížející před ním byli nižšího věku. Dívka nemohla být starší než šestnáct let.

"Čarodějnice! Na hranici s ní!" zaznělo z davu. Samotná nátura davu začala být absolutně protivná. "Spálit na uhel! Pošlete jí do pekel za ostatním svinstvem!"

Dívce po tváři začaly stékat slzy. Fioradan odhadoval, že to nebylo kvůli výhledu na jistou smrt, ale kvůli okamžitému odsouzení jejími sousedy, přáteli a potencionálně i rodinou. Podruhé si jí pořádně prohlédl. Odhodlaným výrazem mu

stále někoho připomínala, ale i kdyby ho nabodli na kůl, nevzpomněl by si koho. Nyní hledal jakékoliv známky používání temné magie. Na obličeji ani krku neviděl žádné jizvy. Jistě je ale nemohl vyvrátit například na stehnech nebo zápěstích, která neviděl. Oči s větším množstvím viditelných cév také nebyly přítomné. Stejně tak nešlo najít nové řezné rány. Prozatím nechápal, proč jí vůbec k hranici vedli, jednalo se o normální dívku, která nejevila jakýkoliv náznak toho, že by jakkoliv škodila vesnici nebo jejím samotným obyvatelům. Formace se zastavila, dívka se rozklepala. Zvedla hlavu a podívala se na vysoký sloup obložený dřevem. Zavzlykala a podlomily se jí nohy. Svázané světlé ruce se natáhly směrem k nejstaršímu muži. Její lýtka zabalená v hnědých šatech s tlumeným zašustěním trávy dopadla k zemi.

"Prosím, Falybaku! Věřte mi, já to nezapálila!" žadonila. Blízký pohled na místo své smrti dokázal zlomit každého.

"Drž hubu, čarodějnice! Když si uvědomím, že jsem tě chtěl provdat za svého vlastního syna je mi zle!" zařval muž jejím směrem a pokynul rukou, aby jí ostatní zvedli. Tak tady je zakopanej pes, pomyslel si Fioradan. "Starej Nura ti možná věřil, na vlastní oči jsem viděl, jak se ta pec u tebe sama zapálila!"

"Já to nebyla! Opravdu!" zoufale se dále bránila. Dva muži už jí chytli pod rameny a hrubě zvedali. Marně se pokoušela ohánět se svázanýma rukama.

"A ty krávy zabily a vykuchali ladrijský, vid'?"

"U Telora, věřte mi lidi!" křičela skrze pláč. "Znáte mě! Grudo, kolikrát jsem ti hlídala děti?" její hlava se otočila. Jedna z žen v davu k sobě přivinula dvě děti, jako by se bála, že jí je dívka unese. Matky se drželo jedno malé děvče a tak devítiletý chlapec s hnědými rozčuchanými vlasy. Dva jinoši obviněnou dívku opět táhli k hranici.

"Spalte čarodějnici! Na hranici s čertovou děvkou!" zakřičel chlapec. Na čaroděje fráze zapůsobily jako poslední kapka. Hrubě si prorazil cestu mezi vesničany před ním. Jedna z žen hlasitě zaječela, rychtář a jeho doprovod se otočil směrem k davu. Část Fioradanových vlasů mu spadla do levé poloviny čela. Nehodlal nechat upálit zjevně nevinnou dívku. Dřív než se ale vydal proti pětici mužů, pevně uchoпил paži chlapce, který jako poslední promluvil o dívce jako o čarodějnici. Prudkým zatáhnutím ho vytrhnul matce z rukou. Krátkou chvíli na něj chlapec nechápavě zíral. Když se ale zastavil, okamžitě mu na tváři přistála roztažená dlaň tak silně, že chlapec ztratil rovnováhu, svalil se na zem a okamžitě se rozplakal. Nyní

byl Fioradan rád, že na pravé ruce nenosil žádné prsteny, dítěti by určitě roztrhl tvář. Takhle mu tam zbyl pouze silně ohraničený červený obtisk dlaně.

"Co si to dovoluješ, vandráku?" vyjekla jeho matka. Čaroděj jí ignoroval.

"Dobře si rozmysli, než někoho příště nazveš děvkou!" procedil Fioradan skrz zuby směrem k dítěti ležícímu na zemi.

Nyní se otočil a zamířil k pěťici mužů, dva z nich již uchopili své sekery do rukou. Během deseti kroků stáli vedle sebe.

"Uhni!" zasyčel směrem k jednomu z nich. Z celé skupiny vypadal nejmladší.

"Co si myslíš, že děláš, zkurvysynu?" zařval rychtář od hranice. Muž před čarodějem neustoupil, Fioradan přišel úplně k němu a položil své lýtko za jeho nohu, okamžitě do něj zepředu strčil. Mladík se svalil k zemi. Čaroděj dále mířil k dívce.

"Kdo si myslíš, že do hajzlu si?" promluvil opět rychtář Falybak.

"Někdo, kdo je přesvědčen, že neprávem porušujete zákon!" otočil k němu na krátký moment hlavu. "Nastav ruce!" přikázal dívce. Pomalu je nastavila směrem k němu, oba rukávy posunul do výšky předloktí. Ruce byly hladké, kůže na dotek jemná a co bylo nejdůležitější, neviděl ani žádné jizvy. Dívka stále vzlykala. V očích též nebyla známka krve.

"Proč jste nezavolali inkvizitora?" zeptal se. Otázku křičel tak, aby jí slyšel úplně každý.

"Nebyl potřeba!" odsekl rychtář a popošel směrem k Fioradanovi. "Naše krávy zabila pro nějaký rituál! Nurovi zapálila barák s ním uvnitř! Její kouzla jsem viděl na vlastní oči, když zapálila oheň ve svý chalupě pohledem!"

"Když jste pro ní přišli?"

"Ano," dostala skrze vzlykání dívka.

Fioradan udělal několik kroků směrem k rychtáři, položil ruku na hlavici svého meče, čímž odsunul plášť, aby byl vidět. Rychtář byl o čtvrt hlavy nižší než on. Na tváři neměl jediný chloupek a to jak na temeni, tak bradě. Modré oči přímo zářily nenávistí. V momentální vzdálenosti se slyšeli navzájem dýchat.

"Rychtáři, věř mi, když ti řeknu, že nepotřebuješ bejt čarodějnice, abys náhodou nasměroval dost energie k zapálení ohniště! Zvlášť, když ti někdo vlítne do domu s tím, že si uživatelem temné magie!"

"Pánové, asi tu máme druhého adepta," posměvačně prohlásil Falybak.

"Důrazně ti doporučuji, aby si tu výhružku vzal zpátky. Domnělá čarodějnice, která tu stojí před váma, je ale běžná dívka. Kterou jste vyděsili natolik, že nevědomě nasměrovala magickou energii. Opravdu nechcete vidět temnou magii v praxi." Fioradanův pohled přeletěl přes všechny muže kolem něj, nejmladší se již zvedl, všichni křečovitě drželi své sekery.

"A já ti důrazně doporučuju, aby si vypadl, dokud máš nohy, vandráku!" Čaroděj se hlasitě zasmál, pokud by si tohle k němu kdokoliv dovolil tři roky zpět, měl by oprátku jistou.

"Nech jí žít jako předtím, kdyby praktikovala magii, která by vám měla škodit, poznali byste to už jenom pohledem."

"Třebas?" Falybak čaroděje začal obcházet. Ten ho pozorně sledoval a otáčel se takovou rychlostí, aby k muži byl vždy bokem.

"Náhly výskyt jizev, oči podlité krví, vypadané vlasy, vyschlá kůže," odrecitoval mu některé příznaky vlivu temné magie na sesílatele.

"Vrána k vráně sedá! Řeknu ti přesně, o co tu jde," konstatoval rychtář, "očaroval tě pohled na ní. Mladá, docela i pěkná. Šukat s ní chceš! Nebo si její pán! Co my, normální lidi, máme vědět?" vykládal své závěry starší muž.

"Rychtáři, jestli okamžitě nezavřeš hubu, budeš doufat, abys nikdy nepromluvil!"

"Takže jsi jeden z nich!"

"Skončil si?" řekl Fioradan podrážděným tónem.

"Así."

"Pustíš jí a já tě nenahlásím inkvizici v Nurhafenu!"

"Nebo?" arogantně si trval na svém. Fioradan toho už měl dost, rychle položil pravou ruku na mužovu hrud'. Na kratičký moment se soustředil a použil energii z rubínu v meči jako základ pro elektrický výboj s tlakovou vlnou. Mezi hrudí a prsty čaroděje se objevilo modré zajiskření, následně muže neviditelná síla shodila na zem a začal se klepat. Ozval se zvuk taseného meče, který se objevil v jeho pravé ruce. Dav se s hlasitým jekem rozběhl k vesnici, k nim se připojil i nejmladší z rychtářovy eskorty.

"Schovej se za mě!" řekl dívce. Meč pevně uchopil do obou rukou a prohlédl si příchodzí čtveřici. Jeho prsty držely jílec pevně ale ne křečovitě. Rudý drahokam krátce zazářil, jako by se zbraň nemohla dočkat lidské krve. Obviněná dívka se

nemotorně rozběhla za mága, téměř spadla, když jeden z pohledů věnovala stále se klepajícimu rychtáři ležícímu na zemi.

Čaroděj je nechtěl zabít, přinejhorším je chtěl omráčit a zlomit několik kostí. Proti muži v černém kabátu již mířila sekera, udělal úkrok dopředu. Topůrko sekery dopadlo na jeho rameno, ostří bylo bezpečně schované za jeho zády. Meč si přetočil v ruku tak, aby hrot zbraně mířil za něj. Hruškou udeřil vesničana do nosu, chrupavka nosu nevytvořila téměř žádný odpor. Muž se za zlomenou část obličejeho chytil a couvnu.

Zleva na něj mířil další útok, meč zvedl do úrovně obličejeho, sekera se o jeho hranu zaklesla. Fioradan se pohnul do strany, což mu umožnilo praštit mladíka do spánku záštitou. Silou úderu si nebyl jistý, nechtěl mu prorazit lebku. Proto hrušku zapřel do horní jamky žeber a zatlačil protivníka k zemi. Ten se sesul k zemi, ale ještě se stihl ohnat sekerou vzad. Tupá strana dopadla na Fioradanovu zadní stranu lýtko. Zatnul zuby. Vší vůlí ale držel dolní končetinu napřímenou i přes pronikavou bolest. Muž proti němu při dopadu hlasitě vydechl, čaroděj mu vší silou dupnul na pravou paži, jasně cítil lámající se kost.

Dva zbývající muži proti němu s křikem vyběhli. Opět se krátce soustředil a vytvořil, co nejsilnější poryv síly. Oba dva útočící se okamžitě ocitli ve vzduchu, sekerky jim vypadly z rukou a potichu spadli na zem. Mladík, kterému před momentem zlomil nos, již opět stál na nohou. V očích měl pouze vztek. Pravá paže se napřáhla a rychle se přibližovala, Fioradan stál na místě. Náhle proti protivníkovi zbraní vyrazil svou vlastní čepelí. Náraz dvou kovů sekeru poslal do letu. Muž se zdeformovaným nosem se zastavil. Čaroděj na nic nečekal a kolenem ho kopl do slabin, reakcí bylo okamžité tlumené zasyčení a sesnutí k zemi. Podíval se za sebe, dvojice mužů, které magií shodil k zemi, se zvedla a utíkala k vesnici.

Meč se opět ztratil v pochvě. Dívka s rozklepanými ústy opět klečela. Hnědá látka se již zašpinila zeleným barvivem. Na druhé straně opasku, pravém boku, se z koženého pouzdra vynořil nůž.

"Jsou mrtví?" zeptala se dívka, stále vyděšená z toho, co se stalo. Její slova byla nejistá a pozměněná drkotajícími zuby.

"Ne. Přežijou to," chladně konstatoval Fioradan, když rozřízl hrubý provaz, kterým měla spoutané ruce. "Asi by si odsud ale měla zmizet, pochybuju, že by tě po tomhle měli zas za normální děvče."

"A kam bych měla jít?" z očí jí vyrazil další proud slz.

"Zkus Readam."

Fioradan se otočil směrem ke stále ležícímu rychtáři. Již se neklepal, ale jeho nervový systém byl výbojem stále ochromen, tudíž se nemohl pohnout. Mág si byl jistý, že tento stav přetrvá ještě minimálně hodinu. Čarodějovy koutky se šibalsky zvedly. V pravé ruce stále odrážela sluneční paprsky tenká čepel nože. Nad mužem se sklonil.

"Vybavíš si tu výhružku?" zeptal se nehybného muže. Oči nehybně hleděly na Fioradonovu tvář, modré oči již nehleděly nenávistně, zračil se v nich naprostý děs. "Jak jenom byla? Máme tu dalšího adepta?" Mág rychle sekl po rychtářově obličejí. Z úst se vyřítíl výkřik, víc jeho svalstvo ani nesvedlo. Po chvíli se z ostré rány vedoucí od vráscitého čela přes pravé oko k levé tváři začala řinout tmavě červená krev. Fioradan nůž otřel o mužův oděv, aby se zbavil každé kapky krve na něm, ba i té nejdrobnější. Nůž zmizel zpět do pouzdra na opasku. Rudá tekutina začala stékat do úst.

"Ale ještě nám zbývá ta urážka a garantuju ti, že tu si budeš pamatovat ještě víc než ten pořezanej ksicht." Nohou rychtářovu pravou ruku dal do polohy, aby ležela na zemi, ale zároveň mířila k azurové obloze. Z pochvy tasil meč a bodl do středu dlaně, zbraň se zarazila v kosti, neprošla skrz na skrz. Ozval se výkřik, Fioradana to zamrzelo, pomstychtivá část jeho duše chtěla slyšet zabublání krve v jeho ústech. Dvakrát mečem ještě zakroutil do stran. Křik intenzitou přesně kopíroval tlak, který na svou zbraň čaroděj vyvíjel. Následně ji surově vytáhnul.

Tentokrát k muži přišel z druhé strany a svou nohu podsunul pod jeho záda a překopl ho na bok, aby mu krev vytekla z úst a neudusil se. O bok muže na zemi otřel zakrvácenou špičku meče a zasunul ho do pochvy na opasku. Celým torzem se otočil proti lesům napravo od vesnice a pomalu se k nim vydal, bez sebemenší výčitky tížící jeho mysl.

Tomáš Vorobok

Pouliční lampy

Příjemně překvapen odcházím pryč. Něco takového jsem nikdy neokusil.

Až jsem se s posledním douškem mírně roztrásl, nikoliv odporem, nýbrž blahem.

Sklenka na palec naplněna měděným nápojem mi byla odměnou, jakýmsi darem na rozloučenou. Prý něco nového, netypického a speciálního. Z dalekých koutů za mořem přivezeného. Tak dalekých, že ani jméno onoho místa, si nedokázal vybavit, když mi ji naléval.

Loučil jsem se poděkováním. Lehce roznícen. Dřevěnými masivními dveřmi jsem vycházel ven a vstoupil do zšeřelé, zatuchlé uličky. Zívla na mne černým chladem.

Ticho. Zvláštní, ale pro pozdní čas a zimní nečas zcela pochopitelné.

Atmosféra nevábneho místa na mne působila vždy nepříjemně, odpudivě, přesto jsem cestu vždy musel absolvovat, abych se dostal do kýženého podniku.

Pomalými kroky, poněvadž jsem nikam nespěchal, krácel jsem tou močí páchnoucí uličkou. Z měsíce zůstal jen uzoučký srpek, ovšem mé oči beztak zachytávaly čím dál více světla, jak jsem procházel stíněným průchodem.

Nevěda, čím to může být, jsem se následně pozastavil nad svou hloupostí, kterou jsem ospravedlnil opojným stavem. To nové pouliční osvětlení na rohu ulice má přeci luminiscenci na svědomí.

Nenadálý zvuk kousek od mého chodidla mne vyděsil více, než bych chtěl připustit. Jen šelest potkana, či jiné havěti, která se přehrabuje v poházených odpadcích, aby našla alespoň kousíček potravy a oddálila tak pocit bezmezného hladu, má zvuk na svědomí, chlácholil jsem se.

Přidal jsem do kroku.

Konečně jsem vystoupil ze zapadlé uličky na chodník táhnoucí se podél křivolaké silnice a spatřil zapomenutý zářící maják v moři temnoty. Nevím, čím to bylo, ale v ten okamžik na mne najednou působil trochu nezvykle. Zvláště. Cize.

Je to jen pouliční lampa, s posměškem říkal jsem si. Pro vyvrácení, nebo naopak potvrzení mé domněnky, spustil se z černé oblohy sníh, jenž v jejím světle vypadal podivně malebně a nehostinně zároveň.

Paprsky z vysoce umístěného světlometu mne však přitahovaly jako nočního motýla. Pociťoval jsem zvláštní niternou touhu, dotknout se kovové stojny, uklidnit se a nasbírat trochu světla na cestu domů. Přesto jsem se nemohl zbavit prazvláštního pocitu.

Bez výstrahy. Bez varování. Ocítl jsem se najednou na sněhem zvlhčeném chodníku.

Iracionálnost nastalé skutečnosti mě donutila zapochybovat o objektivitě čehokoliv.

To vysoký kovový titán shlížející na mne svým jediným zářícím okem měl můj pád na svědomí.

Sic to zní bláhově, byl jsem si tím jistý.

Podrazil mi nohy a povýšeně v nadřazené póze se tyčil nade mnou, jako nad méněcenným tvorem. Vysmíval se mi a nepřestával mne pozorovat okem s wolframovou duhovkou.

Strach postupně prostupoval celým mým tělem, přesto jsem se rázně postavil na nohy. Mírně se mi zatočila hlava. Ruce mokré a odřené zařal jsem v pěsti.

Vzepřít, hodlal jsem se proti kovovému útočníkovi, leč najednou nebyl sám. Podél dlouhé ulice jsem si všiml dalších desítek obdobných zářících objektů.

Prostor mezi všemi planoucími sloupy trčícími z betonové země, tyčícími se nekonečně vysoko a roztínajícími zamračenou zimní oblohu, nýbrž snad celý vesmír, se vyplnil podivně duhovou září.

To náhlý zimní nečas přilákal děsuplné kovové tvory z cizího zimničního světa rovnou k mým nohám. Na vlnách studeného větru z tajemných koutů je přivál do děsivé městské skutečnosti. A společně s nimi i tu zvláště zbarvenou září prolínající se bezpočtem sněhových vloček. Nebo snad unavené oči vytvořily alkoholem posílněnou iluzi? Zpropadenou vidinu dělající ze mne blázna?

Husí kůži nahánějící zvuk se rozlehl znenadání prostorem. Vrzání a skřípaní. Zčista jasna se skupina stožárů se žlutě žhnoucí hlavou vyprostila z betonového ukotvení a dala se do pohybu. Sunula se směrem ke mně, hodlající mne připravit o život.

Možná z manýru, či opovázlivosti, že jsem se hodlal dotknout jejich velkoleposti a uzmut si trošku toho pomyslného světla na cestu domů.

Vytřeštěně jsem pozoroval nepochopitelný úkaz. Iracionální, nelogickou podívanou. Myšlenky o zmatené mysli, snové realitě, či uměle navozené skutečnosti mi kroužily myslí, když jsem ochromeně stál bez hnutí.

Jen chvíli, než pud převládl nad strachem a než ke mně dorazila nejbližší lampa. Pak jsem začal utíkat.

Prchal jsem nočním městem v záři svítidel, která mi byla v patách. Jejich sunoucí se pohyb byl nepochopitelně rychlý. Vzdálenost mezi námi jsem tudíž nezkracoval.

Vyčerpán a zborcený potem hodlal jsem zahrnout do přibližující se uličky napravo, doufaje, že uniknu mimo dosah jejich světlometů a nezpozorován se dostanu do bezpečí.

Ve vhodnou dobu vrhl jsem se nečekaně do zmíněné uličky a poté se pomalu sunul podél budov, skryt ve stínech. Lamy za hlučného skřípotu mýjely můj úkryt. Nevšimly si mne. Díky bohu.

S hlubokým oddechnutím jsem se odlepil ode zdi a vykročil hlouběji do uličky. Až v ten okamžik jsem si všiml, že se nejedná o průchod, nýbrž o dlouhý prostor mezi domy zakončený vysokou zdí.

Zmateně započal jsem lomozit dveřmi ústíci do útrob oněch stavení. V tu chvíli na mne pohlédlo rudé slunce a jediné co mi zbývalo, bylo prchat dál k nedaleké zdi.

*

A tak tu nyní stojím a přehrávám si celý příběh započatý lahodným dárkem na rozloučenou. Nebo to bylo už mnohem dříve?

Nevím.

V tuhle chvíli je to jedno.

Možná se probudím doma v posteli omámený neznámou látkou podstrčenou ve sklence. Něco takového přeci nemůže být skutečné, ne? Oživlá světla. Pohybující se kovové stožáry. Jak by něco takového mohlo být reálné?

Přesto cítím, že bezcitné veřejné osvětlení je opravdové.

Třesoucí se nohy mne sotva drží a proto se zády opírám o chladnou zeď. Jediná pouliční lampa se bez přestávky, bez zastavení stále sune blíže ke mne. Znenadání po padajícím sněhu není ani památka. Zimní nečas je minulostí. Znamená to snad, že s sebou do nehostinných koutů odnese i mé zvrácené světelné pronásledovatele? Mé vize.

Snad. Věřím v to.

Věřím a naplněn tou bezmeznou vírou se utápím v planoucí nekonečné záři venkovního osvětlení.

4. kategorie

Poezie autorů starších patnácti let

David Hartmann

Velryba všedního dne

Každý den vstupuji
do tlamy velryby,
jež pluje oceánem
všedního dne.

Nečekám na zelenou,
vcházím do prostoru,
který se zalyká
střelným pachem uklízeček
a leskne se umakartovými
čepicemi
brigádních generálů.

Počkejte.
Co vaše teplota?
Promiňte.
V pořádku.
Můžete jít.

Usedám do kajuty.
Kapitán Achab,
který se může smát
jen spoutanému já
v nenasytném oku

chladného palantíru.
Právě teď sunu
kurzor bůh ví kam
a zdát se chci životu.
A pomalu mi dochází,
že Moby Dick
jsem sám
a marně se honím
za stíny
svých nedostižných
ploutví.
